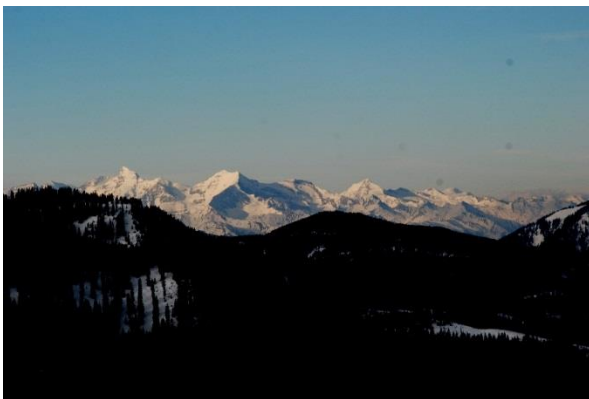


Über die Wolken



Člověk mívá své sny, které se mu v životě plní či neplní. Občas se mu však splní něco, co ani snem nebylo...

Občasný pohled na letoucí balóny, který se mi naskytne, mě nechával klidným, protože představa, že člověk někde vyletí, přeletí několik luhů a hájů a zase někde na poli rozzuřeného zemědělece přistane, ve mně nevyvolávala představu nějakého neopakovatelného zážitku. Dárek k narozeninám – přelet balónem přes Alpy - navíc v zimě – ve mně ale vyvolával výrazně větší očekávání, protože sledovat zasněžené vrcholky hor z jiného pohledu, než člověku poskytuje pevná zem, může být přeci zcela jedinečné. Technicky se celá akce jevila velmi komplikovanou, protože přelet přes Alpy bohužel nezačíná v Liberci, ale ve Filzmoosu, kam je potřeba dojet nějakých 550 km. Pokus propojit celou záležitost s odjezdem na lyžařské jarní prázdniny se nepovedl hlavně proto, že Amade je přeci jenom trochu jinde než Jižní Tyroly. Lítá se však pouze do konce února, asi proto, že se pak změní vítr a balón by mohl letět místo do hor k moři, a tak jsme si naplánovali cestu na sobotu 21. února.

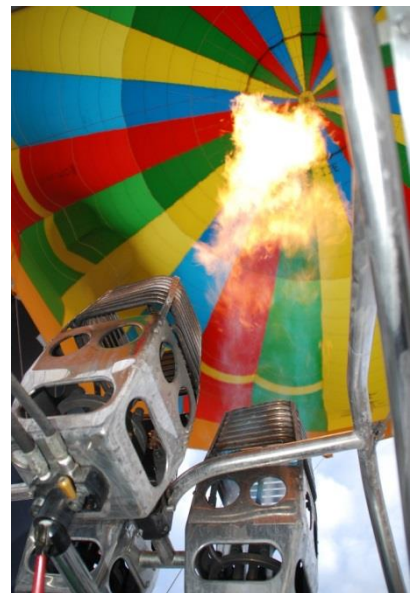


Grossglockner and Venediger z 1800 m n m

Po organizačních opatřeních, která představovala logistiku převozu, odvodu a závozu dětí mezi babičkou, sousedy, spolužáky a náhodnými kolemjdoucími, se Jitka vydala v pátek odpoledne z Liberce s tím, že mě naloží někde v Praze nebo v Řeži, kde jsem měl jednání. Vše dopadlo nakonec celkem dobře a jen s hodinovým zpožděním jsem ve 4 odpoledne přisedl do auta a v klidu začal hledat ubytování na dnešní noc. Celá akce vypadá jako nepřipravená, ale to jen vypadá, protože potvrzení letu jsme dostali až ve čtvrtek, kdy bylo jasné, že počasí bude jasné. Naštěstí již druhý

telefonát nám zajistil ubytování v Hausu Bergland přímo ve Filzmoos. O nějakých 6 hodin později jsme již projížděli Filzmoos a hledali haus, který naše navigace neznala. Nápad zeptat se v horské restauraci se ukázal jako velmi dobrý. Nejen, že se kvůli tomu sešla celá hospoda, což byl jeden dost podroušený stůl mixu hostinských a návštěvníků, ale hlavně jsme se sem po ubytování v nedalekém hausu okamžitě vrátili. Samozřejmě na jedno pivo. Když jsme pak těsně po půlnoci Jitku odnášel sestřelenou domů, bylo jasné, že to musel být velmi dobrý nápad, se zde zeptat.

Ale k věci, tedy k letu. Ráno jsem si dal práci a do navigace asi 10 minut ťukal souřadnice místa startu, jak nám je letecká agentura poslala, abych se pak protáhnul, zvednul oči od přístroje a z okna před sebou uviděl dva balóny připravené k odletu. Místo startu



Balony startují...

bylo, myslím, nepřehlédnutelné. Na sraz 7.45 jsme přijeli přesně a za 5 minut jsem již seděl v koši a dostával bezpečnostní pokyny. Ty jsou u balonového létání podstatně jednodušší, než u létání v letadlech. Padák balón nemá, pásy jsou zbytečné, plovací vesty nejsou pod sedačkou, protože sedačky v balónu taky nejsou, za to nouzové východy jsou všude kolem. Navíc se na nic nesmí sahat, nic vyházet ven, zvracet do koše a v případě přistání se chytat obvodu koše, protože, až se převrhne, tak by nám to rozdrtilo ruce. Jediné, co je stejné, jsou kyslíkové masky, které balón má, kdyby se někomu udělalo špatně.



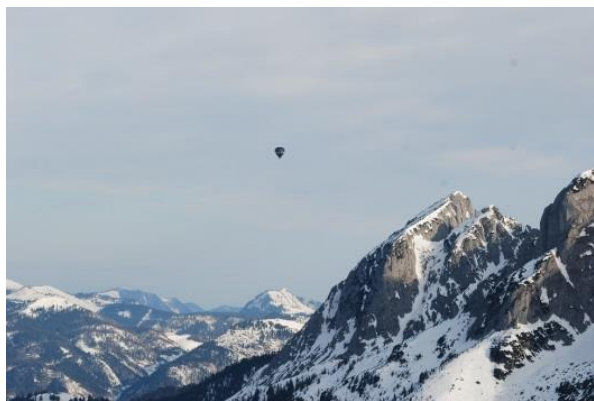
Balóny byly dva – černý a barevný. Posadili mě do barevného, což bylo jejich jediné štěstí. A než jsem se stačil rozkoukat, kolik máme s sebou bomb a hořáků, visím metr nad zemí a nejsem David Copperfield. Z počátku jsme ani výš neletěli a jen tak jsme se šourali kousek nad sněhem – asi poslední možnost vyskočit a zachovat si holý život. Pak jsme přeci jenom kousek poposkočili a mladý sympatický pilot Štefan měl jediný cíl, koukat se do oken ložnic okolních penziónů, kde lidé, vidící balón, nelenili a v nočních košilích hledali foťáky a vrhali se k oknům. Cílem asi bylo překvapit nějakou turistku bez noční košile, což se bohužel nepodařilo, a tak nám nezbylo než přitáhnout knipl (tedy páku hořáku) a začít pozvolna stoupat. S černým kolegou balónem jsme si několikrát vyměnili pozici, ale nakonec jsme ho nechali odjet první. To, že balóny nelítají, ale jezdí, nám v cíli vysvětloval Štefan, ale bohužel v místním dialektu, takže z toho vím celkem hovno.



Balóny stoupaly kolmo nad Filzmoos do výšky nějakých 150 metrů (tj. cca 1200 m n m) a já pohledem pod sebe testoval své pocity. Na ferátách mi nedělá dobře pohled dolů na mé nohy, pod nimiž je třeba atletický stadion, a tady, když jsem se vyklonil, byl pohled na bok koše pod nimž jsou domy, auta a mávají lidé, dost podobný. Rychle si člověk ale zvykne a celou cestu jsem se naopak snažil koukat co nejvíce dolů, protože to je pohled, který se asi jinak těžko zrealizuje.

Jižní vítr nás začal směřovat k pásu hor, přímo na Bischofsmütze, neboli malou a velkou biskupovu čepici. Vpravo, pokud se dá v prakticky nehybném tělese určit vpravo/vlevo, zkrátka směrem na Dachstein, byl Dachstein, a směrem na Hochkönig, byl Hochkönig. Ten byl však podstatně dál než Dachstein, který se navíc pořád přibližoval. Jak jsme nabrali výšku okolních hor, které jsou relativně nízké, na západě se objevil sluncem ozářený pás hor v čele s Grossglocknerem a Venedigrem. V této letové hladině okolo

1800 metrů jsme setrvali nějaký čas a nechali se unášet pomalým větrem směrem k Čepicím. Výšku balón udržuje pravidelně nepravidelným manuálním otevíráním přívodu propanu do hořáků.



Černoch nabírá výšku

Říkal jsem si, že Štefan má asi strach z výšky, protože v porovnání s černochem jsme více kopírovali horská sedla a sledovali párek laní, prohánějící se lesem. Za sedlem jsme dokonce klesli do údolí a sledovali vzdalující se černý balón, který naopak nabíral výšku a mizel vlevo podél pásu hor. To, že Štefan není melancholický romantik ani připosraný aviatik, ale naopak prvotřídní pilot, jsem pochopil o několik okamžiků později. V údolí se balón dostal do bočního proudění, které ho začalo unášet vpravo blíž k Dachsteinu. Pak jsme začali opět stoupat.



Bischofsmütze pod námi

Někdo v balónu se zeptal, jak jsme vysoko, a Štefan odvětil 2600 m, což mě silně překvapilo, protože mé kvěťákové hodinky před chvilkou ukazovaly 1900. S pocitem, že můj výškoměr asi blbne, jsem se podíval a překvapeně zjistil, že je to pravda a že jsme během několika minut nastoupali 700 metrů. Navíc byl vrchol Velké čepice (2458 m n m), který jsme celý let pozorovali vysoko nad sebou, hluboko pod balonem a otevřel je nádherný pohled na ledovcem vytvarované svahy typického ledovcového údolí nad jezerem Gosausee.

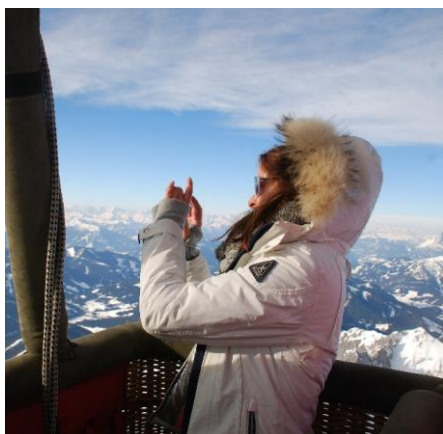
Vzpomněl jsem si na náš zimní výstup v nadšeném roce 1990, kdy jsme prošlapávali celou cestu ve 40 cm prašanu, stavěli stany v sedle pod Dachsteinem a ráno dobyli po zavátém klettersteigu vrchol. Nádherný pohled do minulosti a ještě hezčí do současnosti zasněžených hor hluboko pod nohama. Při přeletu hřebenu dosahujeme nejvyššího bodu letu, asi 3100 metrů, což je i pro Dachstein výška, ke které hledí s respektem, a pak opět pozvolna klesáme do nižší letové hladiny. V tuto chvíli máme za sebou asi hodinu letu, zážitků plnou hlavu i foťák a v očích plné slunce, které začíná mít sílu. Odkládám čepici, Holanďani rozbalují děti z kapucí a Štefan si sundává bundu.



Gosausee

Na východě se objevuje jezero Hallstättersee, Dachstein se vymanil z východu slunce a jezero Gossau i vrcholy Čepic zůstávají za námi. Pomalu a skoro neslyšně se blížíme do údolí Hallstattského jezera, kde budeme přistávat. Černý balón, který přeletěl o jedno boční údolí dál, začíná klesat doprostřed městečka, a vypadá to, že bude přistávat na staveništi. Štefan v klidu míjí jezero a pak s občasným natočením balónu vlevo či vpravo klesá skoro kolmo dolů na louky pod námi. Pohled dolů je úchvatný – jezero, městečko, domečky a také elektrické vedení, které z neznámého důvodu vede zrovinka ve

směru větru a my ho kopírujeme a ne a ne se od něj odchýlit. Štefan mění místo plánovaného přistání, volá na čekající auto pod námi a já se těším, že zapnuté hořáky znamenají odlet do minimálně dalšího údolí. Naše výška se však mění jen o možná sto metrů, kde chytáme trochu jiný vítr a opět klesáme na louky pod námi, již mimo elektrické vedení. Přistáváme asi 10 metrů od parkujícího auta, chlapi vyskakujeme z balónu a v půlmetrové výšce vznášející se balón táhneme směrem k připravenému přívěsu. Celé přistání končí tím, že koš sedí na přívěsu a zbytek osádky seskakuje dolů. Náš dvouhodinový let právě definitivně končí, škoda.



Drobnou nevýhodou bylo, že člověk si nemůže vybrat spolucestující

Proces balení není složitý ani zdouhavý. Balón se stáhne na stranu, vypustí většina vzduchu a pak se balí, jako když vyfukujete matračku. Nakonec se sbalí do pytle a hodí ke koši na valník. GPS ukazuje 22 km vzdušnou čarou od startu, což je vlastně špatný pojem, protože naše vzdušná čára byla trochu křivolaká, ale ne zas o moc. Po silnici je to ale 65 km a s dlouhým vlekem to trvá více jak hodinu. Navíc po cestě zastavujeme a pomáháme naložit černocho, který trochu uvízl dále od cesty.

V Filzmoos náš čeká slavnostní ukončení. Pasování na aviatiky, které spočívá v zapálení pramínku vlasů a polítí sektem, je u mě více než symbolické, ale o to víc mi ho zbyde na vypítí. Po kafi s diplomem v ruce opouštíme café s tím, že nás čeká 6ti hodinová cesta domů, a navíc po zemi.

Hodnocení není třeba. Byl to opravdu silný zážitek, který si člověk bude pamatovat dlouho až dlouho.



Hledáme místo k přistání



Balení je jako s matrací

Mirouš